

Dag van de Radioamateur 2013

Op de DVDRA (dag van de Radio Amateur jaarlijks georganiseerd door de Veron) is er tegenwoordig - het begint traditie te worden - een Old Timers Zithoek.

Old Timers, de echte dan, die aan nauwere selectiecriteria voldoen dan die de OTC hanteert, hebben allemaal verplicht morse-examen afgelegd en bouwden al hun apparatuur zelf uit losse onderdelen.

Als ze tijdens "het zendexamen" voor opnemen slaagden, dan mochten ze seinen onder persoonlijke beoordelend gehoor van Terborg of een van die andere memorabele figuren van de RCD, en als dat ook succesvol was volgens de persoonlijk meeluisterende examineerder, (ik heb nooit gehoord dat iemand daarop vervolgens faalde), dan gingen ze eerst voor mondeling techniek, waar ik het bestond om te verkondigen dat een HF transmissieleiding vooral kort moest zijn, want die had capaciteit en dat verminderde de amplitude van hogere frequenties. Dat had ik een keer gelezen in Radio Bulletin betreffende PA (Public Address) audio versterkers.

Allemaal mondeling ging dat, en ik ben toch geslaagd, waarschijnlijk omdat ik voldoende andere vragen wel correct beantwoord had, of misschien boezemde ik voldoende vertrouwen in bij Roorda betreffende de verdere ontwikkeling als zendamateur, geen idee.

Tot slot kwamen de vragen over de voorschriften. Je was verplicht een telefoonnummer te verstrekken waarop je tijdens uitzendingen bereikbaar was, en om de RCD ambtenaren onaangekondigd je woning met de geïnstalleerde zender te laten binnenvallen tussen zonsopgang en zonsondergang. Dus 's nachts kon je je final in klasse C met 4 maal 813 uitgraven, compleet met zelfgewikkelde voeding en kwikdampgelijkrichters, als je de hand met de Wet en de Voorschriften wilde lichten om jezelf op de band te kunnen profileren, gelijk een motorrijder met zijn custom broem broem knalpot en de chihuahua van de burens dat met zijn kefferige venijnige geblaf trachten te doen.

Verder mochten de uitzendingen alleen gaan over je apparatuur en verdere mededelingen moesten van een dermate onbelangrijke aard zijn, dat de openbare Telefoon en Telegraaf daarvoor niet in aanmerking kwamen. DARES was dus gelukkig onmogelijk. Ad Hoc noodvoorzieningen bleken volgens het principe "Nood breekt Wetten" in 1953 prima te werken, en heden ten dage worden die toen gecreeerde noodvoorzieningen nog als argument gebruikt om wat koopdozen-phone-only-hobbyisten met een koffertje en een microfoon, gecertificeerd met een PD-call, de gelegenheid te bieden zich belangrijk te voelen.

Telegrafie was een struikelblok dat het examen eerlijk maakte. Iedereen moest zich namelijk inspannen, de beroepstelegrafist voor de techniek en de elektrotechnicus voor de Morse-eis. OK, sommigen, waaronder ikzelf, voor beiden. Computers, bandrecorders enzovoorts waren er niet, of het moest de Wiramphone zijn, een voor Jan Splinter onbetaalbare staalraadrecorder; wel de wekelijkse uitzending van PAoAA met een morsecursus voor beginners en een voor gevorderden (12 wpm) En natuurlijk de dagelijkse nieuwsuitzendingen voor schepen met 20 wpm stop van Scheveningen Radio stop. Daarvoor had je een BFO nodig, maar een harmonische van de stralende huiskamerradio die tegen PCH aanleunde volstond ook.

Een kind van 4 kan blijkens "kids day" - voor zoiets onbenulligs zijn kennelijk geen Nederlandse woorden beschikbaar- een zenderkoopdoos met SSB volledig uitnuten, beetje sneu voor die volwassen kerels die er trots op zijn dat ze dat ook kunnen. Maar de Morse-code was een eis die de zendamateur onderscheidde van de ouwe Ceurpiet die zijn mening met een antenne van 24 meter hoog in het achtertuinje van een arbeiderswijk met verwijzing naar een verdrag van Rome, (hij hep reg) over zijn galstenen wilde uitblaten.

Ik heb een verzameling van Internet geplukte staatsie-foto's van shacks aangelegd, waarbij de amateur achter een verzameling koopdozen met zijn hand aan een seinsleutel zit, trots kijkend naar de cameralens, en er tevens geen spoor van een microfoon zichtbaar is, sleutelsnoetje los op tafel want hij weet niet waar dat in moet, terwijl op Internet uitsluitend verbindingen in SSB geboekstaafd staan op zijn call in de publieke logboeken van anderen.

Ik houd me aanbevolen voor hints betreffende uitbreiding van de verzameling. Hij wordt integraal op Internet gepubliceerd na mijn SK, wat resulteert in het gunnen van een lang leven aan mij door velen die nooit SK maar hooguit SM kunnen gaan.

De huidige uitgebreidheid van mijn verzameling duidt erop dat CW een bijzondere mode is, die de mensen zelfs willen suggereren te beheersen als ze zonder google te raadplegen nog geen K van een L van een O kunnen onderscheiden.

Maar ter zake: Na dit intermezzo terug naar de OTC zithoek op de DVDRA, kom er even uit met je leesbril aan een touwtje om je nek, en loop naar de bovenring waar de zelfbouwtenoonstelling is, er is zelfs een lift als je je rollator niet op je nek de trap op kunt sjouwen, bij leven en welzijn zal ik daar aanwezig zijn met 'de Seinscope'.

De seinscope laat je met paddels (breng je eigen Begali exemplaar mee) of met een seinsleutel "The quick brown fox .." seinen, of iets anders naar wens, zoals "Wat is die PAoWV een irritante klootzak". je krijgt dan op een scope die PAoWRT heeft toegezegd te zullen meebrengen, een waarschijnlijkheidsverdeling te zien van de lengte van je signaalelementen en een ter plaatse gedrukt exemplaar van het fraaie Vonkenboer Certificaat, dat toont je naam/call de geseinde gedecodeerde tekst, de "fist" als modulus van de som van afwijkingen van machineschrift in procent, en de gebezigde seinsnelheid en als klap op de

vuurpijl een grafiek, die de waarschijnlijkheidsverdeling toont van je geseinde schrift, conform wat de scope toont. Alles gratis. Dat wil zeggen betaald uit mijn zak.

Tot ziens op de DVDRA, en staatsiefoto's van microfoonloze SSB amateurs zijn inmiddels van harte welkom

PAoWV

